

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa .oda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Serbske njedzelske łopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihiczišćežerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž.

Nowe lěto 1917.

Łut. 2, 21: Šeho mjeno bė narjetnjene Jesuš.

Krašny kšesćizjanski porjad čaša šo w tym namaka,
šo Boži džeń nowemu lětej do přědka dže a tak šwoje
šwětke pruhi na spocžatk noweho šwětneho lěta ščeje.

To je tón džeń, kiž Bóh šezini.
Njeh wschitkón šwět jón wopomni.
Šón wschitko kšwal, šchož we Křysće
We njebjú a na šemi je.

Ludy šu tebje hladali,
Šacž twój čaš jim šo dopjelni.
Duž wot šwojeho tróna šam
Bóh šyna póšła k šbožu nam.

Šdžž ja tón džiw chzu šapšchimnyčž,
Mój hnuty duch ma čžichi byčž,
Wón modli šo a wuměri
Njeshćónčžnu Božu luboščž mi.

Tak šo hodži Šellertowy rjany hodowny kšerlusč do
šerbskeje rěčže pschenješčž. Tajke nutrne wopominanje
Božeho dnja we wutrobje nastupny w Šesušowym šwoja-
nym mjenje tele nowe lěto. Njeh hodowne žohnowanje
naš po pucžu čaša pschewodža!

Čaš je jara kšutny. Pucž našč je horaty, čžernjojty.
Šorny wojěšćeje šlužby mamy pschewinyčž. Čžernje čžek-
nosčžow šo wob nohu šchmataja. Našč lud ma wjele
šady šo w tajkej wulkej wójnje. Šcho ma nětk hiščež

psched šobu? Šcho w tlinje noweho lěta šthowane leži?
Tu praichješč šo a šchewotášč, niž psched hrožazny
štrachami, — to Bóh njedaj! — ale psched Bohom, kiž
wschitko w šwojej wótzowškej ružu ma.

Bóh wrut natožuje. Njeh šo nam křótkowidžazny
ludžom wójna šda psches čžlowštu winu nastata a njeh
tež móžemy někotrych winowatnych mjenowacž, tola Bóh je
šwět tak wodžil. Šeho domachpytanjje špóšnajny po-
nižuje!

My kšesćizjenjo a to my wschitžy prajimy, šo Bóh
chže psches wójnstu nusu wschě šwoje čžlowške džěčži
šbudžowacž a na šbožny pucž potašacž. To dyrbi Bože
wotinykjenje byčž. Šesušowe šwjate mjeno dyrbi na tajke
wajšnje jašo k čžesći pschitčž. Pod tutym mjenom je
čžlowjetow pucž šbožny a jich čaš žohnowaný.

Mjeno „Jesuš“ rěta pomoznik abo Šbóžnik, kaž
šerbska rěčž jara rjenje ša němške rjane šłowo „Heiland“
praji. Wo Šbóžniku jedna žly Nowy Šakoń. To njeje
móžno, wicho šwopschimnje tu rospominacž. Ššnadno je
lětka wošebje wazne, na tu štronu Šesušowego powołanja
a škutkowanja potašacž, kotraž je i jeho mjenom jato
mišchtra wosnamjenjena.

Jesuš je našč Šbóžnik tež jato našč mišchtr. Duž
„Bomhaj Bóh“ nam w nowym lěčže psches
bójškeho mišchtra Šesom Křysćta!

Ach, Anježe, šudžeń hnady
A wscheje dobrej radny!
Šdžež ty šy, tam je rada;
Šdžež nješny, tam wscho špada.

Kaž dyrbi Bože błónczko sřhadźecź, so by dzeń sa-
 bwił, tak dyrbi wot Boha ł nam pschisřhadźecź tón
 Rnješ, kotryž ma prawo prajicź: „Ja sřym sřwětło sřwěta.“
 W tutym Jesuřowym sřwědcženju sřo błyszczi jeho wschu
 człowisku mudrosć pschetrjeczjaze mištrstwo. Wón sř doby-
 czerskej wěrnosću wschēm piřmawucženym napschecziwo
 stejesche, kotryž sřo rabbi (to je mištr) mjenowachu a sřu
 sřami jeho dyrbjeli mištra mjenowacz, kotryž wot Boha
 pschindže. Tajke pschisřnacze sř njepscheczelomeho rta ma
 wjele na sřebi. To je najwěsćisře sřwědcženje.

S kotrym prawom runje pschi nastupjenju tuteho lěta
 na mištra Jesuřa hladamy? Dokelž dyrbi sřwětowa
 wójna dale sřhadźecź, hacźrunje je nēmiski křezor sřwoju
 křesćisřizjansku hotowosć ł jednanju wo mērje posticizł.
 Tu drje sřo mjenje wo lubosć jedna hacź wo mudrosć,
 Maschu lubosć hordži njepscheczeljo njerodža. Njeczłowjetow
 abo barbarow nař mjenuja. Ale woni budža dyrbjecź
 ł rosomej pschińcź. Niž lubosć, niž hida, jeno sřymny
 rosom móže wězy rosřbudźicź, wořebje hdnž sřu takle nje-
 sřbožownje sřasřmatane, kaž nētto w Europje. Lubosć
 mjes ludami, wo kotrejž sř zyla ženje njeje wjele widźecź,
 budže na dołhi czař hařnyć. Tehodla je lubosć
 w křesćisřizjanskich wutrobach, domach a we wořadach žiwa,
 hdnžkuli pschindžesř.

Ale lubosć tež w domach njemóže wsřitko dokonjecź,
 wscho sřbože tworicź. Lubosć je sřroniska. Lubosć
 człowjetow sřo jenemu pschisřwobroczi. W sřamym wotomitu
 sřo wot druhého wotwobroczi. Tak sřo pschecziwjenja mjes
 ludźimi hiřcze sřhórscheja. Na tajke wasřnje sřu zyle
 wřny kaž do dweju lěhwow rosřchczěpjene, a lubosć
 ł wótznemu krajei je pschi kóždej wójnje wulka, po wójnje
 wona wschudže wotebjera, w mnohich ludžoch sřamo wote-
 mrěwa. Pójnaje ch sř teho, so lubosć njemóže wscho
 dokonjecź, so wona sřama njesamóže ludžom mēr sa-
 wěsćicź?

Wschitzy sřebi pscheja mēr a sřbože sa nowe lěto.
 Křesćisřizjenje ł Bohu wo mēr a sřbože sřduchuj. Wjeřele
 najwjetiche, kotrejž móže nowe lěto nam pschisřnjescź, budže
 kónz křwawneje wójny. Mēr je to křenje mjes lubosću
 a hida. Hdžez sřo njelubuja, tam móže psches rosom tola
 mēr bycź, a tak ma rosom wjele czinicź.

Rosomny człowjet ma wschitko we woczomaj, wón wschē
 wězy mištruje, to rēta, wscho wodźicź a pschewjesć wē.
 Hladajmy na mištra Jesuřa, tak wón pschi njepscheczel-
 stwje myřli a rosřbudži! Wón bē pod sřakonjom wotrostł,
 so sřo dyrbjesche pobožny Žid božedla wot wschēch Samarit-
 skich dzielecź. Wón pak bē duichnych a dźatownych Sama-
 ritiskich sřesnał. Duž wón w sřwojim rjanym pschirunanju
 wo bliřřim wuczi, so móže nēchtó pol mormy w pusćinje
 ležecź a pschi wotucženju sřo wot tajkeho Samaritskeho
 wukhowany widźecź. Mjes człowjetami sřu njetrjebawischi
 mjesy a pschecziwjenja. Tón mištr Jesuř chze je wot-
 sřronicź. Jeho mištrstwo leži w tym, so wón po wězy,
 po wěrnosći, po nashonjenju rosřbudźuje.

Na tuteho mištra Jesuřa hladajo, pschajmy sřebi sa
 nowe lěto mištrstwo psches jeho sřłowo a sřnamjo!

Wóh nam daj hnadnje sřrowosć, sřbože, radjenje, mēr,
 žohnowanje, wschitko, wschitko! Wón ma wschitko w sřwo-
 jej ruzny. Ale njesapomamy na jene pschecze, kotrejž do
 najwajřisřich sřlucha a je tola malo sřpósnate! Mištr-
 stwo sřebi pschajmy! Kažzy budžemy, tak sřo praschajmy!
 Schto masch, hacź sřbože abo niž, je mjenje wazne hacź

schtož sřy, a sřbožowny je muž, kiž žiwjenje mištruje, niž
 jeno sřwoje pomolanje sřastawa, ale tež sř ludźimi wob-
 sřhadźecź wē.

Křesćisřizjan je psches Křrysta sř mištrom: wón
 wschitkich sřwojich sř wutrobu lubuje, a wón sřo sř naj-
 mjenisřa sřnjeke se wschitkimi, tež sř njepscheczelemi. Je to
 hejchleřstwo, sř njepscheczelom tak pscheczelnje rēczech, kaž sřo
 njeby nicžo stalo? Pschi wótřnych sřwadach nicžo dobreho
 njepschindže. Mēr dawa wscho sřbože, a hdnžez jed-
 naja a sřo sřesnaja, tam sřu potom durje tež sa lubosć
 wotewřene.

Cziamy sřebi a Bohu sřlub: my chžemy w nowym
 lěcze tak wjele hacź móžno ł Jesuřowymaj nohomaj
 sředzecź a wot sřwojeho mištra a Sřbóžnika wuknyć.
 My trjebamy rosřwuczomanje a njedželiske natwarjenje.
 Tu móže sřo nascha sřlepa sřebicziwosć do mudrosće psche-
 wobrocizć, so se wschitkimi ludźimi derje wobkřadźujemy
 a mēr mjes człowjetami dźerzech pomřamy. Njeje nař
 wójna wucžila, kajki sřwěrnny je nasch zylny lud? Wěrnny
 do Boha, wěrnny do człowjetow? Jesuř je do człowjetow
 wěrił kaž žadny druhi. Wón budž nasch mištr! Jeho
 myřli, jeho sřwiaty Duch budže wschudžom mēr a sřbože
 postajicź.

Najisřbožownisře lěto sřmějemy, hdnž psches Jesuřowu
 pomoz a hnadu mištrjo žiwjenja budžemy a ł sřwojemu
 sřbožu pschisřochamy, schtož hewal ničto pschidacz njemóže
 hacź kóždy sřam. „Kóždy sřam“, to je mištrstwo. Wóh
 nam daj tajke psches Jesom Křrysta! Sřamjen.

T. w B.

Nowe lěto 1917.

Dzeń sř Boha sřašo sřsřhadža
 Nam lěta přenje ranje,
 S nim nowa czēř sřo wotewřja
 Sa nasche dróhowanje.
 Duž se spěwom a sř modlitwu
 Ki sřapschijam a dale du;
 Wóh powjedže mje wótznje.

Mje pschichoda nóz njetraschi,
 Kiž czařny pucz mój křyje;
 Wóh wē tež mrofi jařnicź mi,
 So horjo ł sřbožu tyje.
 Schtož czēmne tudy njespójnach,
 To jařne budže w njebieřkach
 We pschekrařnjemym sřwětłe.

Mój pucz njech runy, sřchimy je,
 Sa troschtnje po nim póndu;
 Hdž křhodžu, kaž Wóh wodži mje,
 Sa ł dobrom kónzej dóndu.
 Njech sřbože, sřchiz wón wotřbudži,
 Njech žiwjenje, sřmjercź wuswoli:
 Mi ł lěpschemu wscho budže.

Mój kónz budž blisťo, daloko,
 S tym nochzu duschu tyschicź;
 Chžu Božej woli poddacź wscho,
 Eso sř křonu wěry pschiciz;
 Tón Wóh, kiž mój czař wotmēri,
 Sřwjeć jeno, so pucz ł wěcznosći
 Tu junu sřbóžnje sřonjam!

F.

Lutherowe khěrłusche w naschich ěerbskich spěwarškich.

Subjelske lěto reformazije 1917 ěo pschibližuje a dopomni naě w ěrjeděa we wójnskim čaěu žiwje na wschitke te wschelake drohe kubła a žohnowanja, kotreě je reformazija psched 400 lětami naschemu ewangeliskemu ludu pschinjeěta, kubła a žohnowanja, kotreě nam žana wójna rubicě njemóěe, haj, kotreě runje ěakle w tajkich čěěělich čěaěach ěwoju poknu móě na wutrobach wopokafuja. A tajkim žohnowanym darom a dobrotam reformazije ěluscha bjes praschenja teě woěadny žyrkwinty spěw a bohaty poklad duchownych khěrłuschow. Do Luthera njejnajachu na Boěich ěluěbach žaneho šhromadneho woěadneho spěwanja, dokelě ě žyła žannych duchownych khěrłuschow njemějachu, kotreě by lud srošnik a na Boěich ěluěbach ě hłobom spěwacě mohł. To bu psches Luthera ěinaf. Tamny přeni khěrłusch w naschich ěerbskich spěwarškich: „Něfł wjeěelcěe ěo, ěchěěěenjo“, je ě dobom přeni tych woěadnych spěwom, kotreě je Luther w lěcěe 1524 wudał jako přenje khěrłuschowne kniěki ewangeliskeje žyrkwje. Wo nich je jedyn, kiě je ja Lutherowym blidom ěydał, prajił: „Wěchě bohaboěasne wutrobny dyrbja wuěnacě, ěo je nam Bóh psches Luthera ě jeho khěrłuschownej kniěku něšěto wyěofe, děiwne a woěebne darik, ěa čěoě ěo lubemu njebjeěkemu. Wótěej do wschěje wěčěnosčěe do- děakowacě njemóěemy.“ S tajkei ěylnej, dobywarškej wěru, ě tajkei wjeěelkej dowěru a děěěazej měělu njeě ěiěěěe niětó přjedy njeho spěwał. Se jahorjenjom a je ěwjatym wjeěelom buch u Lutherowske khěrłusche wot luda pschijate a rošěěerjachu ěo kaě ě wětrom khwatnje po žylym němskim kraju. A ěiěěěe děeněa — ěětó nječěuje ěo we wutrobje ěnuty a ěajaty, ědnyě ěodow- nicěku woěada Lutherowy khěrłusch ěanjeěe: „Sa ě njebjeě dele pschidnu ě wam“, abo na ěwjatěach: „Něfł ěwjatoh' Ducha proěymy“, abo na pokutnych dnjach: „A tebi ěo wołam ě ělubiny.“ A ě kajkim ěwjatym jahorjenjom 1914 nasche wójsta do wójny čěěnjěchu pod ěrimanjom Lutheroweho móěneho khěrłuscha „ěed'n twjerdy hróě je nasch Bóh ěam“, je nam wschitkim ěiěěěe derje w pomjatu. Šětoě je nam Luther se ěwojimi khěrłuschemi darik, ěo runje w subjelskim lěcěe reformazije najmjenje ěabycě njedyrbi.

Wny mamny wot Luthera ě žyła 39 khěrłuschow. Wot tych steji w němskich krajnych spěwarškich 22, w naschich ěerbskich spěwarškich 33 khěrłuschow. Teěame ěu ěčěěowaze:

1. Něfł wjeěelcěe ěo, ěchěěěenjo (Nun freut euch, l. Chr. 375).
8. Boěo Wótěěe, budě pola naě (Gott, der Vater wohn uns bei —).
11. Wny wěrimy wschitzy do Boha (Wir glauben all an Einen Gott 262).
52. Pschidndě, tych luděi Šbóěniko (Nun komm der Heiden Heiland —).
57. Wny Šhrysta khwalicě dyrbimy (Christum wir sollen loben schon —).
61. Sa ě njebjeě dele pschidnu ě wam (Vom Himmel hoch 50).
67. Budě, Šesom Šhryšěěe, khwaleny (Gelobet seist du, Jesu Christ 41).
69. S tych njebjeě ěyła janděeliska (Vom Himmel kam der Engel Schar 51).
100. Šěto Šerodasch ěo nastróěi (Was fürchtest du, Feind Herodes —).
103. Šhryst w ěmjerťnym jastwje (Christ lag in Todesbanden 115).
105. Šesuf Šhrystuf ěam nasch Šbóěnik (Jesus Christus, unser Heiland, der den Tod —).
126. Pschidndě, ěwjatny Ducha, štworicěel (Komm, Gott Schöpfer, heilger Geist 147).

128. Pschidndě, Boěo, ěwjatny Ducha, ě nam (Komm, heiliger Geist, Herre Gott 146).
130. Něfł ěwjatoh' Ducha proěymy (Nun bitten wir den heiligen Geist 149).
146. ěěi ěłupi ě ertom wurěěnu (Es spricht der Unweisen Mund —).
155. To Boěe děěěacě ěasnje ěu (Dies sind die heiligen zehn Gebot 224).
156. Bóh ěhyě ě nam ě ěnadu pschistupicě (Es wolle Gott uns gnädig sein 197).
158. D čłowěěe, ěěěěch ěyěě po Boěy (Mensch, willst du leben seliglich —).
- 161, 1—3. Šěěerě, Šnjeěe, ěwoje ěłowo (Erhalt uns, Herr, bei deinem Wort 173).
165. Šnješ Šhrystuf pschidndě ě Jordanu (Christ, unser Herr, zum Jordan kam —).
171. Budě khwaleny Bóh a poěohnowaný (Gott sei Gelobet und gebenedeiet —).
181. Šesuf Šhrystuf, nasche šboěe (Jesus Christus, unser Heiland, der von uns —).
205. A tebi ěo wołam ě ělubiny (Aus tiefer Not 185).
231. Šed'n twjerdy hróě je nasch Bóh ěam (Ein feste Burg ist unser Gott 171).
283. Šón fromny čłowěě šbóěny je (Wohl dem, der in Gottes- furcht —).
312. Wótěěe nasch, kiě ěy w njebjeěach (Vater unser im Himmelreich 487).
316. ěěe, Boěo, khwalimy (Herr Gott, dich loben wir 521).
396. Šitanija (Šitanei 183).
- 405, 1. Špoěěě nam, Šnjeěe (Verleih uns Frieden 513).
448. Ach Boěo, ěladaj ě njebjeě (Ach Gott, vom Himmel sieh 193).
454. Šdy by Bóh njebył pola naě (Wär' Gott nicht mit uns 178).
480. Něfł ě měrom čěahnu (Mit Fried' und Freud' fahr' ich 648).
489. W ěrjeděa w naschim žiwjenju (Mitten wir im Leben 649).

Kgf.

Sserbaj

abo

Šětoě ěypajch, to měelěch.

Powjedańcěto ěa Šserbow

wot

dra. Šfula.

(Šofracěowanje.)

9. štam.

„Šale něhděe, haj něhděe mi róěicěka ěěe, Šěana běła a čěerwjena róěicěka mi.“

Někotre dny šanděěchu, a ěnješ Duběki a Šurij piěma rjadowaschěaj a pjeněšy wupłacěowaschěaj; Šan paě měš tym ě pschě- kuškim we wělbje ěwoje naleěnosčěe wobštarowasche. Šene pschě- pokdnje ěnješ Šeěoěławski ě njemu pschidnděe, pschěproěy teju bratrow ěa wěěěor na šěalku šelinta (teja) a woprašěa ěo, ěacě je tón žyš se ěwojimaj děowłomaj šaěo štrowy a čěerštwy.

„Haj, děakowano Bohu“, děěěe Šan, „taf je! Šaju wjeěele a šboěe je wulle; to je ěnješ Duběki, naju dobročěel, kotreěoě ěmóě wot ěmjercěe wumohłoj.“

Něfło ěnješ Šeěoěławski na přěki do jeju byěka děěěe a pschěproěy teě ěnješ Duběkeho ě jeho děowłomaj.

Wěěěor pschidnděe, a wschitzy ěo ě Šeěoěławskim podachu. Šnjeni Šeěoěławski ěo wjeěelěe, jako teě dušěnej, pschěištonej ěolěězy šastupěěteě, kiě we děewjatnatym lěcěe kaě róěicězy ěěěe-

schtej. Ludmila a Zarofkawa bėschtaj dwójnizy, a wobemaj jenaf wjele dobroscze a njewinty f woczow hladasche. Anjeni Lechofławska a tej holczzu fo bórny pscheczeliču a powjedachu žiwje a žortujo, kaž byču fo hižom dołhi czaŕ snake. Anjes Lechofławski pať a Jan a Jurij tež njemjelczechu, a rosrēcžowanje bėsche powšchitkowne a lohke. Čžim dlěje bėchu hromadže, čžim wjozų duschneho pocžinanja a pschistojneho waščnja knjeni Lechofławska na Ludmili a Zarofkawe widžesche; čžim bóle fo pofnawachu, čžim wjetsche bywasche teju holcžkow spodobanje na žiwofcži a pohibnoscži knjenje Lechofławskieje.

Hdnž bėchu to a wono rēcželi a powjedali, pocža ta młoda žona Sanej a Surjej porokowacž, fo ani knjesej Lipinskemu, ani knjesej Dubškemu njebėschtaj žaneje powjescže wo fwojim sbožu daťoj. Jan pať wotmolwi: „Njech febi naju dobrocželjo njemyšla, fo fmoj mohťoj na nich sapomnicž. Ně, jich snamjo bėsche a budže stajnje w naju džaťnyhaj wutrobomaj. Bėchmoj pať febi pschedewsaťoj, naju dobrocželow junu woczıwıdnye pschewėdčıcž, kať fo namaj thodži. Ale pschihodna ikładnoscž, namaj ženje pschıncž nochžysche; a tehodla bėchmoj wobfamluťoj, fo lėtka po mašy se samyškłom na pucž podacž a febi dowolicž, knjesa Lipinského pola Drježdžan a knjesa Dubškého w Prahy wophtacž a fo najwutrobnišcho podžaťowacž ja wšchıtku něhduschu dobrotu. Tola sbože je wšcho hinať a lěpje wjedło.“

Anjeni Lechofławska bėsche f tym samolwjenjom spoťojom, wobrocži rēcž na njedawny wohen a thwalesche nascheju pachokow sa tutu wutrobıťocž a throbłocž, kotruž bėschtaj pschi wumóženju knjesa Dubškého wopofasaťoj,

„Haj, pschi tutej składnoscži“, knjes Dubški džesche, „njefłoncžnu thwalbu a njefłoncžny džať naschej dobraj pachotať saščłužatať, kž žiwjenje sa mnje swažıschtaj a mi potom moju pschekupřku cžesč sachowaschtaj. Za pať tež čžu jako pschekupř wšchıtto sa njeju cžinicž a jimaj psches moje mjeno a samóženje hısčcže wjetschi wuwjer (Kredit) pschihotowacž, runež matať hamaj hižom tať wulki, fo jimaj rad požcžeja. Ale psches wšchıtto to jimaj tola to farunacž njemóžu, fo staj mi žiwjenje sdžeržaťoj se šawnym strachom hamšneho žiwjenja.“

„Mi fo sda“, sapadže knjes Lipinski, „fo by fo to tež farunacž hodžıťo, jeli fo by fo wam spodobato.“

„D rēcžcže!“ knjes Dubški sawoła; „prajcže, sčto mēnicže! Moja wutroba fwoju džaťownocž wofjewicž žada!“

Anjes Lipinski fo na fwoju džowku pošmėwňny, pokafa f pohladom na Ludmilu a Zarofkawu a prajesche: „Nėwėrno, haňžka?“

Anjeni Lechofławska jemu hnudom frosymı, slecži se stoła, skłasche po jıťwje a wołasche: „Haj, haj! Duschna myšlicžka! krařna myšlicžka! Ta mojemu nantej cžesč cžini!“

Dokelž knjes Dubški a cži druřny tón pohlad phtnyli njebėchu, dha fo wšchıtzy džiwachu, sčto bė do knjenje Lechofławskieje sa-jėťo. Anjes Lipinski pať jich bórny f njewėstocže wumó, jako rjekny: „Sa widžu, knjes Dubški, fo fo ta wėž mojej džowzy spodoba, a tehodla wam f čžim wjetschej throbłocžu radžu. Za praju: Wudajcže fwojej džowzy na Sana a Jurja; to budžetej dobrej žerıtwe a sbožownej mandželřtwje!“

Tej holczzu fo sacžerwjenschtaj a buschtaj hısčcže rjenišchej dnžli prjedy. Jan pať sapadže: „Sčto wy prajicže, knjes Lipinski! Rosdžěl mjes nami je pschewulki! Anjes Dubški fwojej knježni džowzy pschihodnišcho a lěpje wuda!“

„Kajki rosdžěl mjes nami je?“ snapscheczıwi knjes Dubški. „Wój staj pschekupřaj kať ja, staj Šłowjanaj kať ja. Waju samóženje móže fo po cžaku mojemu runacž abo jo tež pschetrjehicž. Za řym rodženy Šłowak a wjeřelu fo w tej myřli, fo fo mojej spėwawej Šłowacžzy se spėwawymaj Šerbomaj

fjednocžitej. Wój staj dospołnaj Šłowjanaj: wój řłowjanřke rēcže snajetať, wój matať dobru wutrobu a njehabłatu sprawnocž, wój staj dželawaj a spróžniwaj. Myřlitej-li mojej džowzy kať ja, dha stej waju.“

Tej holczzu fo f nowa sacžerwjenschtaj a posandželıschtaj woczı. Jan pať fo pořmėwňujo džesche: „Wy naju jara dobrocžıwje řudžicže, knjes Dubški. Ale hladajcže fo, fo wař sa řłowo njemosmjemoj.“

„Haj“, pschıtajı Jurij we wjeřelny žorcže, „bjercže fo na fedžbu; pschetož mój fo w tym nastupanju hısčcže roshładaťoj njeřkmoj. Dyrėju-li prawdu prajicž, dha wufnawam, fo moja wutroba něsčto cžuje, sčtož prjedy njesnajach: a tehodla řym, jako wasche papjery do rjadu stajach, husto psches piřmo tam pohladowak, hdžež waschej lubej džowzy ředžeschtaj.“

Tej holczzu dašchtej rad fwoje „haj“ tymaj, kž bėschtaj jimaj nana se řmjercže wumohťoj. Žimaj bėsche te dnų w blıřocžı teju pachokow tať derje a wjeřele byťo; řwėt fo jimaj žyle hınaschi a rjenišchi sđasche, hdnž bėschtaj f nimaj hromadže; a tehodla čžim radřho a f najřbožownıřchim sacžuwaniom „haj“ prajeschtaj.

Šłub bėsche řcžınjeny, a bu postajeny, fo budže kwař w Rowofedlızy pola Lechofławřkıř dnžeržany po dokłoncženju mařny. Šotom fo hoscžo domoj podachu.

Wřchıtzy bėchu radořnyřny myřli, a wořebje fo Jan a Jurij domjeřelicž njemóžeschtaj, fo pola wohnja wopofasana throbłocž tajke krařne plody njeřesche.

Nėkotre dnų fo minyču a mařa bėsche dokłoncžena. Anjes Dubški bė nuřnyř papjerow dla do Prahi piřak a dosta je bórny.

Thdžeň po mařny fo wėrowanje a kwař dnžeršesche.

Janowaj a Surjomaj starřchej, kotrajž hižom dawno wjazų w nuřny njetradaschtaj, bėschtaj fo w řerbřkej drasče f tej wařnej naležnoscži do Lipska pschıwjesťoj. Teju wjeřelocž bėsche njewurjeknıta wulka, a macž njefłoncžne řyřny ronjesche, dokelž lubeju řynkow w tajkim sbožu nadeňdže.

Na kwařu bėsche wšchıtto poľne žiwjenja, wjeřela a řłowjanřkeho spėwa. Knjenje Lechofławskieje wıřtojna rula bė wšchıtto hacž na najřpodobniřcho řjadowala. Sčtož pať Sana f Ludmilu a Jurja f Zarofkawu dženřa w žunej radořcži widžesche, tón se wřchej throbłocžu wėřcžesche: To budžetej najřbožownıřchej mandželřtwje na řwėcže!

(Přchıchodnje dale.)

„Bombaj Bób“ njeje jenož pola knjesow duchownyř, ale je tež we wřchėř pschedawarňjach „Šerb. Rowın“ na wřach a w Budyschinje dostacž. Na sčtwórcž-lėta placži wón 40 pj., jenotlıwe cžiřla fo sa 4 pj. pschedawaju.

Nakhwilny zamolwıty redaktor: K. A. Fiedleř.

Čıřcėř a nakładnik: M. Smoleř.